

יותם שאולי

בן אוריאל ומגדה

כ"ד באב תשל"ה - י"ח באדר א' תשנ"ה

1.8.1975 - 17.02.1995

בן 19 בנופלו

נולד להוריו מגדה ואוריאל ב- 1.8.1975. גדל ובגר בראשון לציון. החל את לימודיו בבית הספר

היסודי "רעות" והמשיך לבית הספר "יוהנה ז'בוטינסקי".

יותם התגייס לצה"ל ב- 11.1.1994 לטירונות כללית וממנה עבר אל חטיבת גולני. למרות שלא התחיל עם בני מחזורו את הטירונות השתלב באופן מושלם והפך ל"מורעל" גולני אמיתי. עם תום הטירונות והיציאה לתעסוקה מבצעית אמר: "עכשיו אני מרגיש כמו חייל אמיתי..." יותם אהב את השירות הצבאי וחבריו ליחידה אהבו אותו.

ביום 17.2.1995 יצא יותם לפעילות שגרתית באזור הביטחון בדרום לבנון עם חיילים נוספים מגדוד "ברק". במהלך הפעילות נתקל בחפץ ממולכד ונפצע אנושות בכל גופו. בבית-החולים בצפת נאבק על חייו אך לאחר מספר שעות נפטר. בן 19 היה במותו.

יותם הובא לקבורות בחלקה הצבאית בבית העלמין בראשון לציון. הותיר אחריו הורים ושני אחים - יוחנן וישראל.

הולדת יותם

יותם נולד ב- 1.8.1975 כשנה ושבועיים לאחר אחיו הבכור יוחנן. אחריו נולד אחיו ישראל. הוא נולד בניחוח קיסרי. אימו מגדה והוא היו מאושפזים בבית חולים עשרה ימים וכשהשתחררו לבסוף זה היה בדיוק ביום הברית. המחשבה הראשונה שהייתה לאימו ברגע הראשון שראתה אותו מיד לאחר הלידה, היא שיותם דומה לה: "איך שהביאו לי אותו ידעתי שהוא שלי".

יותם נולד בדיוק ביום ההולדת של סבתו, ולכן היא הרגישה שיותם זו מתנה שהיא קיבלה ליום הולדתה. יותם נקרא על שם סבו שנפטר ברומניה. בין יותם לסבתו היה קשר מיוחד. כך מתארת מגדה את הקשר ביניהם: "אמא שלי אהבה את כל הנכדים, אבל, היה משהו מיוחד בקשר שלה עם יותם. היו שתי סיבות לקשר המיוחד שחשה אימי ליותם. הראשונה, היא, שהם נולדו באותו תאריך והסיבה השנייה, היא, שיותם קרוי על שם אבא שלי. בנוסף, כשיותם נולד ועד שהוא היה בן שלוש, גרנו בבית של אימא שלי ברמת אליהו ובתקופה הזו נוצר הקשר המיוחד בין שניהם".

אהבתה הגדולה של סבתו ליותם לא נעצרה אצלה. אימו מגדה מתארת את האהבה שחשו כולם כלפי יותם "אי אפשר היה שלא להתאהב בתינוק המתוק שלנו, שנולד בובה. כך ממש הגיבו כולם כשראו אותו, שהוא ממש בובה".

יותם בגן ובבית הספר

אימו של יותם מתארת אותו כילד שבולט חברתית: "בגן הוא בלט בחוזקו הגופני. קראו לו מפיונר אבל ב"קטע הטוב". הוא היה ילד חזק פיזית. כל הילדים בגן וגם אחר כך בבית הספר, ידעו שעדיף להם לטובתם להיות חברים של יותם". יותם היה חזק מאד בתחום החברתי והיו לו המון חברים. כך ממשיכה אימו לתאר אותו: "את יותם כולם זוכרים. הוא היה משאיר רושם, הוא היה בולט. היה קשה לפספס אותו. גם בשיעורים בבית הספר הוא היה תמיד במרכז. המורות אמרו לנו שהוא אומנם לא עושה כלום, אבל אי אפשר ללמד כשהוא בכיתה. גם בבית הוא היה במרכז. תמיד מצחיק, הייתה לו נוכחות, הוא היה צריך תמיד להיות במרכז".

יותם התקשה להיות במסגרת בית הספר ולכן בכיתות ט-י הוא למד בפנימיית יוהנה ז'בוטינסקי, שם הוא למד יחד עם אחיו יוחנן הקרוב אליו בגיל. למרות שהיו בפנימייה, אימם ביקרה אותם מידי יום "הייתי מביאה להם אוכל, הייתי נפגשת עם הצוות (כי גם אני למדתי שם)". יותם לא אהב את מסגרת הפנימייה. הוא התקשה להיות רחוק מהבית ותפס את הפנימייה כמקום שאינו מתאים לו "הוא תמיד היה אומר לי: "כשתהיו זקנים אני אכניס אתכם שנתיים לבית אבות כדי שתרגישו איך הרגשתי בשנתיים שהכנסתם אותי לשם". לא רק ליותם היה קשה הריחוק מהבית גם לאימו הריחוק מהילדים היה קשה. "בשבתות או שהם היו באים הביתה, או כשהם היו נשארים בפנימייה הייתי באה אליהם". יחד עם חוסר שביעות הרצון של יותם מהמסגרת של הפנימייה, אמו מגדה מספרת שהשנתיים האלו קידמו אותו ועזרו לו ולאחיו יוחנן לפתח את העצמאות. בפנימייה הם חיזקו את הביטחון שלהם בעצמם ובחיים. "גם אני הייתי בפנימייה ואני מברכת עד היום את השנים האלו." ליותם זה נתן המון. הוא סיים ביה"ס והתגייס. אוריאל, אביו של יותם, מצטרף בהסכמה לדבריה של מגדה ומתאר את יותם כילד שתמיד היה כיף להיות בתברתו. אף הוא מתאר את הקשיים הלימודיים ואת העדפה של יותם להיות מחוץ ללימודים, לבלות בלילות בדיסקוטקים אך יחד עם זאת האב מביע הזדהות עם יותם: "הוא היה שטותניק בדיוק כמוני". אביו נזכר בזיכרון מצחיק שיש לו מיותם "היה קטע אחד מאוד מצחיק שאני זוכר. הייתה לנו את הנגרייה ומאחורי הנגרייה היה תרנגול ששמר על המקום כמו רוטוילר. אף אחד לא יכול היה לעבור שם. יום אחד יותם ירד למטה לשחק אתו. פתאום התרנגול התחיל לתקוף ולרדוף אחריו. יותם נבהל ממנו מאד וקרא לי בצעקות: "אבאאאא!!!" הוא היה כל כך מבוהל כאילו הוא הולך למות". אביו מתאר שהיה משועשע מהאירוע כיוון שלא הבין למה יותם כל כך

נבהל מתרנגול, שלא יכול להזיק לו. בכל אופן, אביו הגיע במהירות ובא לעזרתו. כשיותם ראה שאביו הגיע, הוא רצה ללמד את התרנגול לקח. אבל אביו חסם את התרנגול וגם הרגיע את יותם ושכנע אותו לעזוב את התרנגול. אמרתי לו: "יותם חיים שלי זה התרנגול של השכונה אל תפגע בו!".

יוחנן מספר על אחיו יותם

אחיו הבכור יוחנן מספר שהקרבה בינו לבין יותם בגיל גרמה מצד אחד לחדד את ההבדלים בין שני האחים ומצד שני גרמה לקשר חזק ביניהם. ההבדל הבולט ביניהם היה בתחום הספורט. בעוד שיוחנן היה ספורטאי נמרץ, יותם נטה פחות לספורט. אלא, שהבדל זה לא יצר ריחוק בין האחים. להיפך "היינו חברים מאוד טובים". השנים שבהן זכור ליוחנן כי הייתה ביניהם קרבה מיוחדת היו בכיתות ז'-ח'. בכיתות אלה הם היו הרבה ביחד. הקירבה בין שני האחים הובילה כפי שקורה לא אחת בין אחים, לריב. יוחנן מספר שבבית הם הרבו לריב. אך, מחוץ לבית המציאות הייתה הפוכה. יוחנן, האח הבכור הרגיש צורך להגן על אחיו הצעיר, שמר והגן עליו מפני כולם.

חוויות מהצבא

הגיוס של יותם לגולני

לפני שהתגייס הוצעו ליותם על ידי הצבא הצעות רבות אך יותם דחה את כולן. הוא שאף להגיע ליחידה המובחרת של גולני. ואכן הוא התקבל לשם לשמחתו הגדולה. בשנת 94 צירפו אותו למחזור של גדוד גולני. מחזור שכבר התחיל את האימונים שלו בשנת 93. "הם כבר עשו את מסלול הטירונות במשך חצי שנה ויותם הגיע אחרי המסלול והפסיד את כל האימונים". מתארת אימו את תחילת השירות של יותם. "כשיותם הצטרף אליהם הם כבר היו בכושר מלא ומאומנים מאד. אבל הדבר הזה לא הפריע ליותם להתגבר על הפערים, להתחבר עם כולם ולהשתלב ביחידה". החברים בצבא קיבלו אותו בחום ובאהבה והוא היה חלק מהם כבר מההתחלה. אימו מגדה מספרת שכשיותם היה חוזר הביתה מהצבא, הוא חזר מלא שמחה וסיפר למשפחה שעל אף שהצטרף אחרון, ועל אף שלא עשה את כל המסלול של הטירונות, ועל אף שלא היה מאומן כמוהם, הוא היה מאושר מההתייחסות של החברים אליו, שכל הזמן דחפו אותו, עודדו אותו ולא עזבו אותו: "יותם היה קצת שמנמן והיה לו קשה המאמץ הפיזי. אבל כל החברים שלו תמכו בו והוא אהב את זה מאוד. "יותם אתה לא נשבר!" כך הוא סיפר שהחברים היו מעודדים אותו".

הגיוס לגולני בעיניו של יוחנן

יוחנן אחיו הקרוב מספר שהוא היה הראשון מבניהם שהתגייס לצבא. יוחנן התגייס לחיל האוויר שבו התנאים מפנקים. יותם ראה את התנאים שיש ליוחנן בצבא ואמר לו שהוא דווקא מעדיף לבחור במסלול מפרך יותר. "אני לא רוצה לבחור בחיל האוויר כי זה נראה לי שירות קל ומפנק" אמר יותם ליוחנן "יש אצלכם קולנוע, מיטות, מקלחות ובכללי מקום מאוד מסודר וזה לא בשבילי". על אף שיותם בחר במסלול קשה מאד, המשפחה תמכה בו ונתנה את ברכתה לכל בחירה שלו. כשיותם התקבל לבסוף לגולני, אחיו יוחנן חשש שיותם לא יחזיק מעמד. הוא הביע את חששו בפני אימו: "אמא אני מאד חושש שהוא לא יחזיק מעמד ושבתוך יומיים הוא יחזור לבית". יוחנן דאג בימים הראשונים של הגיוס וקיווה שיותם יתקשר כדי להודיע שהוא מסתדר למרות הקושי במסלול שבחר. לאחר מספר ימים, משנוכח שיותם עדיין לא התקשר, הוא התפלא מאד והתקשר לאימו, שאמרה לו שאף היא מתפלאת כיוון שעברו מספר ימים ועדיין יותם לא התקשר. יוחנן העלה שתי אפשרויות "או שהמצב מאוד קשה בבסיס ובגלל זה לא נותנים להם טלפונים או שהוא מסתדר וטוב לו שם". יוחנן שמח מאד לפגוש את אחיו יותם כשחזר בפעם הראשונה מהצבא ועוד יותר שמח לשמוע שליותם טוב בצבא. הוא היה מאושר לשמוע שיותם אוהב את המסעות והתרגילים שהם עושים ובעיקר את זה שהחיילים ביחידה שלו אוהבים אותו. "יותם סיפר שהחברים עוזרים לו המון, דוחפים אותו, פשוט התאהבו בו. בנוסף הוא גם התחבר למפקד שלו. הוא היה בקשר רגשי קרוב עם המפקד".

השירות הצבאי של יותם

"יותם התאהב בצבא", מספרת אימו: "הוא התאהב בחברה, באווירה, בעזרה ההדדית אחד לשני. לא נתנו לו ללכת אחורה, במסעות סחבו אותו. הוא אהב את זה - את האווירה, את האחדות. גולני זה אווירה חמה וחברתית" כך סיפר לאימו "הרבה יותר מגבעתי וצנחנים". לאחר שנהרג, סיפרו החברים לאימו ש"בצבא היו קוראים ליותם - "בומבון". מגדה מוסיפה "שאם קוראים לבן אדם בשם חיבה כזה מתוק, זה אומר משהו עליו. החיילים ביקשו מהמשפחה לכתוב על המצבה שלו "בומבון" – ואכן הם כתבו. השם הזה התאים לו, כי הוא היה סוכרייה עוד מאז שהוא נולד".

החיבוק והתמיכה של החברים ליחידה הצטרפו לחיבוק ולתמיכה שהוא קיבל משהמשפחה.

"אנחנו היינו אחריו בכל מקום, בטקסים, במוצבים ובתרגילים. בזכותו חרשנו את הארץ מהצפון

עד הדרום. לכל מקום שהוא היה מגיע, אנחנו היינו נוסעים אחריו. אם הוא היה נשאר בצבא בשבת, היינו מגיעים אליו, מעמיסים את האוטו באוכל ונוסעים".

האהבה של כולם אל יותם הייתה הדדית. יותם אהב את כולם. את החברים לצבא ואת משפחתו. הוא השתדל בכל זמן נתון שאפשרו להם להתקשר למשפחה. "תמיד כשהייתה לו הזדמנות הוא היה מתקשר למשפחה" מספרת אימו "אם אף אחד מהמשפחה לא היה עונה הוא היה מתקשר לסבתא שלו - אמא של מגדה. יותם שהיה מאוד קשור אל סבתו, היה חוזר מהצבא "משאיר את הדברים, לוקח את האוטו ונוסע לסבתא. ליותם היה נח אצלה. היא הייתה מכינה לו אוכל. היא הייתה מאוד חופשיה אתו. הם היו מדברים על הכול".

אימו מספרת שבתקופת שירותו הצבאי, יותם אהב לצאת לחופשות. שכשהיה חוזר הבייתה לחופשה מהצבא היא היה חייב לצאת לבלות. אימו דאגה לו וחיכתה לו עד שחזר הבייתה בשלום. פעמים רבות הוא ביקש ממנה שלא תחכה לו עד שיחזור מהבילוי: "הוא מאוד לא אהב שאני מחכה לו. הוא אמר לי "למה את צריכה לחכות לי, אם יקרה לי משהו ממילא תקבלי הודעה". החשש והמתח מפני המוות של יותם, נכח בכל מיני מצבים. כך, אימו מתארת שיחות שדומה כי חזו את העתיד "הוא היה אומר לי "אמא, תראי לי איך תבכי כשיודיעו לך שאני אמות?" הייתי עונה לו: "אוי יותם, תפסיק לדבר שטויות. אבל יותם חזר והתעקש: "לא, אמא, תראי לי איך תבכי". הוא לא היה עוזב אותי, חוזר ומבקש, תראי לי איך תבכי, עד שהייתי נכנעת ועושה את עצמי בוכה. כשהוא היה נשאר שבת בצבא הוא היה מצלצל אלי כאילו בבכי. הוא היה אומר בקול בכי "אמא קיבלתי שבת ואני לא אבוא הבייתה" ואז הייתי עונה לו: אל תדאג אנחנו נבוא אלייך. תגיד לי איפה אתה נמצא. נסענו אחריו לכל מקום. איפה שהיה אפשר לבוא היינו באים. היינו מנחמים אותו כשהיה צריך להישאר בצבא: "אל תדאג, אתה עם חברים שלך, אין דבר, לא נורא". ואז, פתאום, שתי דקות אחרי שהוא היה מנתק את הטלפון, הוא היה פותח את הדלת של הבית לרווחה, זורק את כל הדברים ואז היה אומר בחיוך "סתם סתם". הקשר בחיים בין יותם למשפחתו היה כה חזק שכל פרידה לשבת בצבא הייתה קשה לכולם "הייתי מתבאסת בשבילו שהוא לא היה בא לשבת. הייתי שמה את האוכל באוטו ונוסעת אליו. אנחנו רצינו לבוא אליו כי ידענו שזה חשוב לו ועושה לו טוב, הוא אהב את זה. חגגנו לו יום הולדת בגיל תשע עשרה בבסיס במחסום אדם, ליד ירושלים. חגגנו לו שם עם עוגה, שתייה וחטיפים. זאת הייתה הפתעה. איפה שהוא היה ואפשר היה להגיע אליו היינו באים".

אמו תמיד אמרה לו "לאיפה שאתה לא הולך, תזכור לעשות את הכי טוב שלך, לעשות לעצמך ולנו כבוד, ובעיקר תשתדל לא לעשות לנו בלגנים". למען האמת, אימו מציינת בחיך, שהם לא האמינו שהוא יחזיק מעמד בגולני. "המזל של יותם היה שהיה לו הרבה ביטחון עצמי. לא היו לו בעיות חברתיות. איפה שלא היו זורקים אותו, ידעתי בביטחון שהוא יסתדר".

כישורים ותחביבים

יותם אהב לבלות עם חברים ומשפחה. הוא אהב לשמוע שירים, הוא אהב את בוב מארלי, שלמה ארצי, ריקי גל, יהודית רביץ ולאונרד כהן. הוא אהב מועדונים ופאבים, באולינג, סנוקר. כל בילוי שהיה בזמנו מודרני.

אוריאל אביו של יותם מספר: "לפעמים, יותם היה עובד איתי בנגריה. כשהוא ראה כמה שאני עובד קשה, הוא היה אומר לי את המילים הבאות: "אבא למה אתה צריך לעבוד כל כך קשה ולהרים ארון כזה כבד. למה? אני לא מבין בשביל מה אתה עובד בזה?" הייתי מקשיב לו וחושב בלב שהילד שלי צודק. הרגשתי שהוא קולט ומבין אותי. אני בעצמי לא העזתי להגיד לעצמי את מה שהוא אמר לי בקול רם. באותו רגע, אני זוכר שאמרתי לעצמי: "בואנה, הילד הזה צודק! אבל זה מי שאני". אני הרגשתי שיותם דומה לי. גם אני אהבתי לעשות שטויות כמוהו. הוא היה למשל הולך ברגל עם החברים שלו בדיזינגוף וכדי להצחיק את כולם הוא היה מרטיב את הידיים במים, עושה את עצמו מתעטש ואז משפריץ על כולם את הטיפות מים מהידיים שלו. כולם היו קופצים בבהלה, ואז קולטים שהוא עבד עליהם והם היו צוחקים".

הבשורה הקשה

יותם נפל בעת מילוי תפקידו בלבנון, ביום י"ח באדר א' תשנ"ה (17.2.1995). בן תשע עשרה היה בנופלו. יותם נפל במהלך פעילות צבאית, במסגרת המאבק על ביטחון ליישובי הצפון. הוא נפגע מהתפוצצות זוג מוקשים באזור מוצב עישייה ברצועת הביטחון שבדרום לבנון. הוא הועלה לדרגת סמל לאחר מותו. הובא למנוחות בבית העלמין הצבאי בראשון לציון.

אימו מספרת שזה היה ביום שישי. היא דיברה אתו בשעה אחת וחצי בערך ויותם אמר לה שהם מתכוונים להיכנס ללבנון. אחרי כמה שעות התקשרו אל אביו ואמרו לו שיותם נפצע והם באים

לאסוף אותו. אביו מספר: "הדרך הייתה מאוד ארוכה עד לצפת. התחילו לרוץ לי כל מיני סרטים בראש, רצינו לקבל אותו, אפילו חצי. זה אגואיסטיות אבל רצינו".

אביו של יותם מספר: "יש שיר של אביבה אביטן שהולך ככה: "באתי עד אליך ואתה היית עטוף בלבן" וזה מה שקרה לי, כשנכנסתי למסדרון זה היה במרחק של 50 מטר אולי פחות, הוא היה עטוף בלבן. הוצאתי את הסדין חיבקתי ונישקתי אותו, לא בכיתי. אני הייתי אבן באותו רגע. ומצד שני אני חושב שזכיתי. למה אני אומר שזכיתי? כי אני זכיתי לראות אותו, זכיתי לחבק ולנשק אותו. לצערי, יש כאלה שגם לזה לא זוכים".

אמו של יותם מספרת שבדרך כלל בכל יום שישי אחרי כל ההתארגנויות של שבת, היא נוסעת לאמה לשעה קלה לכוס קפה. כשהילדים היו קטנים הם היו באים איתי ואז הייתי חוזרת הבייתה לערוך שולחן לשבת. בסביבות אחת וחצי בצוהריים יותם צלצל ואמר שהם נכנסים היום ללבנון. "דיברנו אולי דקה, דקה וחצי והשיחה נותקה. נשארתי עם תחושה לא טובה, שלא הספקתי להיפרד ממנו ולהגיד לו שלום ולאחל לו שבת שלום. התלבשתי ונסעתי לאמא שלי. אוריאל (בעלי) לא ידע על שיחת הטלפון שקיבלתי מיותם, כי הוא עוד היה בעבודה".

באותו יום, ממשיכה מגדה אימו לספר, היא לא רצתה לחזור הביתה. אחרי שביקרה את אמה היא נסעה לאחותה: "נסעתי לאחותי. ישבתי וראיתי אצלה טלוויזיה. היא הייתה לבושה יפה. שאלתי אותה מה קרה? למה את לבושה ככה יפה? היא אמרה לי שצריך להגיע מישהו. הבן שלה הוא באותו הגיל כמו יותם והוא באותה תקופה עבר תאונת דרכים מאוד קשה בצבא, והיא אמרה שהמפקד של שי צריך לבוא. לה כבר הודיעו על יותם כי לא הצליחו לאתר אותי. למעשה, יותם היה פצוע. לאוריאל כבר הודיעו ובאו לקחת אותו לכיוון צפת. אותי לא איתרו אז הודיעו לאחותי שאם במקרה אבוא מאמא שלי אליה שהיא תחזיק אותי, תעכב אותי אצלה עד שיגיע קצין הנפגעים. היא ישבה, עשתה לי קפה. שאלתי אותה בשביל מה את מכינה? אני עוד רגע הולכת. היא עיכבה אותי ואמרה לי: "לא, תשבי עוד קצת. תראי את המפקד". אחרי חצי שעה דפקו ופתחו את הדלת. איך שפתחו את הדלת ידעתי שזה על יותם. הוא היה פצוע בחדר ניתוח. אז נסענו לצפת, דרך שלא נגמרה".

יוחנן מספר שהיה בדיוק בסיום שמירה: "התארגנתי לישון ונכנסה חיילת מבוהלת ושאלה: "מי זה יוחנן שאולי"? היא הייתה המומה ואני אמרתי לעצמי בלב, בטוח שסבתא שלי נפטרה, לפי הפרצוף שלה היה לי חשש כזה. היא אמרה לי לבוא איתה. נכנסו לביתן והיא אמרה לי תלך עד לסוף המסדרון יש שם חדר. תיכנס לשם והיא יצאה. נכנסתי לחדר, עמד שם איש גבוה עם זקן,

והוא אמר לי: "אתה יוחנן? אמרתי לו: כן". הוא אמר לי "תן לי את הנשק שלך". חשבתי לעצמי, יאוו! מה קרה! הרי סבתא שלי מבוגרת. ואם חס וחלילה היא נפטרה, בכל אופן זה מוות טבעי. למה הוא מבקש ממני את הנשק? נתתי לו את הנשק והוא אמר לי שב. ישבתי. הוא שאל אותי האם יש לך אח שקוראים לו יותם? ברגע שהוא שאל אותי את השאלה הזו, חלפו לי זרמים בכל הגוף. לא עניתי לו. אני לא רציתי לענות לו. לא רציתי שזה יהיה נכון מה שחשבתי שהוא עומד להגיד לי. בהתחלה אמרתי לו רק: "לא"! לא רציתי שזה יקרה לי. לא רציתי שזה יהיה זה. אז האיש המשיך ושאל אותי שוב: "יש לך אח שקוראים לו יותם? אמרתי לו כן. בחדר השני אני שומע את החיילת שקראה לי, מתחילה לבכות, ממש לבכות. הוא אמר לי: תשמע, הוא בגולני, הוא היה בלבנון ונהרג. אמרתי לו: לא יכול להיות!!! זה היה כמו חלום רע. נתנו לי להירגע הזמינו לי מונית ונסעתי לבית. אני נכנס לבית ורואה את כל הבית מפוצץ באנשים. מלא אנשים שלא ראיתי המון זמן! ההורים שלי הגיעו, אמא שלי הייתה מפורקת, אבא שלי היה יותר חזק. אחרי יומיים הייתה ההלוויה".

יוחנן נזכר בפעם האחרונה שנפרד מיותם: "זה היה ביום חמישי יצאנו ביחד לצבא ב-5 בבוקר. אמא לקחה את יותם לתחנה מרכזית בתל אביב. ואותי אמא לקחה לתל השומר לשמירות "נפרדנו בחיבוק ונשיקה, איזה כיף היה לחבק אותו".

הפציעה

מגדה אימו של יותם מתארת את הפציעה: "הפציעה הייתה ביום שיותם חזר מהרגילה. היחידה שלו נכנסה ללבנון לפתיחת ציר. יותם היה האחרון בשיירה. אחריו היה רק החובש. הם לא ידעו שהם נמצאים במקום שהיה ממולכד במוקשים. יותם דרך על מוקש ונקטעה לו הרגל באותו הרגע. החובש עשה לו חסימת עורקים, ויותם איבד הרבה דם אבל הוא היה עדיין בהכרה. חבריו דיברו אתו ואמרו לו "אתה חזק, אתה תצא מזה", והוא ענה להם: "שורף לי ברגל". איך שיותם דרך על המוקש התחילו חילופי אש עם צבא לבנון, ולכן היה קשה למסוק להגיע למקום ולפנות אותו משם. כנראה, שכשהוא ראה את פציעתו, הוא איבד את ההכרה. כתוצאה מכך נאלצו לעשות לו החייאה ולהביא לו עירוני דם בשל כמות הדם שאיבד. כשעשו לו החייאה ראו שהדופק עלה וכך הם הצליחו לייצב את מצבו. אבל המצב שלו היה לא יציב וכמה פעמים היה צורך לחזור ולייצב

אותו. כשהעלו אותו למסוק נפל עירווי הדם בלי ששמו לב. הטיסו אותו במסוק לבית חולים "פורייה", בצפת שהיה הקרוב ביותר ללבנון. הכניסו אותו ישר לניתוח. הניתוח לא הצליח ויותר נפטר מדימומים פנימיים, שנוצרו מההדף של הפיצוץ. הצוות הרפואי לא הצליח להתגבר עליהם. אימו של יותם מתארת את הרגע: "אמרו לי שהוא פצוע קשה. הוא עלה על מוקש והוא בחדר ניתוח בבית חולים בצפת שהיה הכי קרוב למקום הפציעה. אוריאל הקדים אותי בערך בשעה. כשאני הגעתי לביה"ח יותרם שכב בחוץ, במסדרון. הוא היה אחרי ניתוח שלא הצליח. הוא היה חצי מכוסה. הפנים שלו היו גלויות. בדיוק הוציאו אותו מחדר ניתוח. בניתוח ניסו לעצור את הדימומים בעקבות המוקש שעליו הוא דרך. כשפינו אותו הוא עוד היה בהכרה. נקטעה לו רגל בפיצוץ. הרבה פעמים אני חושבת שהוא היה מתגבר על זה. חזרנו הביתה ובינתיים כולם ידעו מזה. התחילו להתקשר אחד לשני וגם הודיעו בחדשות, בטלוויזיה. אחר כך, אני לא זוכרת בדיוק מה קרה. אני לא זוכרת הרבה מהימים הראשונים כמו מי היה בהלוויה ובשבעה".

יוחנן, אחיו של יותם, מוסיף ואומר "ההורים שלי עוד הספיקו להגיע לבית החולים, אבל הם כבר לא ראו אותו בחיים". בצער גדול הוא מוסיף: "אבל אני עד היום מצטער שלא התעקשתי להגיע ולראות אותו בפעם האחרונה לפני הקבורה. לאחר מכן זה כבר לא היה אפשרי כי הוא הגיע עם ארון".

יום הנפילה

יותם נפל בעת מילוי תפקידו בלבנון, ביום י"ח באדר א' תשנ"ה (17.2.1995). בן תשע עשרה היה בנופלו. יותם נפל במהלך פעילות צבאית, במסגרת המאבק על ביטחון ליישובי הצפון. הוא נפגע מהתפוצצות זוג מוקשים באזור מוצב עישייה ברצועת הביטחון שבדרום לבנון. ההלוויה התקיימה ביום ראשון ב- כ' אדר א' תשנ"ה (19.2.1995) בשעה 12:00 בצוהריים. הוא הועלה לדרגת סמל לאחר מותו. מקום מנוחתו בית העלמין הצבאי ראשון לציון, חלקה 7 שורה 2 קבר 5. הלוויה יצאה מבית המשפחה מלווה בכל חברי השכונה שהכירו כולם הכירו את יותם ואת משפחת שאולי. לביתם בראשון לציון הגיעה בשבעה המפקד שלו צייקו תמיר שספד לו בדמעה וחיוך "לא יכולתי לסרב לו, נתתי לו להיות רובאי, נתתי לו להיכנס לבנון. סליחה".

החיים שאחרי הנפילה

נפילתו של יותם הכתה את המשפחה בהלם ובכאב כל כך עצומים. אוריאל היה בן 50, מגדה בת 43, יוחנן בן 20 ושרוליק בן 14 וחצי. אוריאל אביו של יותם מספר "כשיותם נהרג, ניסיתי להתמודד עם החסר שלו ולהתנחם על ידי כך שהתחלתי לחפש מעשים רעים שעשה, להיזכר בתכונות השליליות שהיו לו. כמה שחיפשתי לא

הצלחתי למצוא. לא מצאתי בו אפילו תכונה אחת שלילית. לא מצאתי שום דבר שלילי שהיה בו. אם היו לי מחשבות שליליות עליו כשהוא היה בחיים, אחרי שלאחר שהוא נהרג הן נעלמו. היום אני מדבר המון עם יותם. אני אומר לו: "יותם, בן שלי, תתאזר בסבלנות, אל תדאג, אבא יבוא אליך,". אני אומר לאנשים שמתעצבנים, תראו, במצב של מוות אנחנו לא יודעים. זה מצב של אי וודאות. אנחנו לא יודעים מה יש למעלה, טוב, לא טוב, קיים, לא קיים. אז מה אכפת לי לפנטז שהוא שולח לי מסר. אני שומע את המסרים שלו: "תהיה סבלני לאמא, אני אוהב אותה וכואב לי הסבל שלה". עכשיו, לא קל לנו, אבל אני אומר לעצמי "אוריאל תהיה חזק, יש לך ילדים, יש לך נכדים, אתה מסודר כלכלית, תישאר עם הראש למעלה כי אנשים לא יכולים לחיות בחברה עם בן אדם עצוב. מגדה לעומתי היא לא משתפת ושומרת את הרגשות שלה בפנים. אני יותר פתוח ולי גם חשוב להעביר מסרים לאחרים. אני רוצה שהורים שכולים ידעו שהם לא נשארים לבד. סביבם יש עוד ילדים ונכדים. חשוב לי להעביר להם מסרים שיחזקו אותם. אני אומר להורים שכולים שינסו לשאוב כוחות מהטוב שיש בחיים שלהם ועל ידי כך תוכלו לשמור לא לצלול למטה. הורה שמאבד בן יכול לרדת כל כך שקשה להתרומם משם. הורה שמאבד ילד עלול להיות כל הזמן עצוב. אבל אי אפשר להיות עצוב כל הזמן. החברה לא יכולה להיות עם אנשים עצובים. ככה זה היה איתי. היו רואים אותי אנשים, שהייתי כל כך עצוב והם מאי הנעימות ממני, היו עוברים למדרכה השנייה. אנשים כל כך היו נבוכים שהם לא יכלו ללחוץ לי את היד. הם לא ידעו איך להתייחס אלי, מה לעשות, איך לדבר איתי. אני מבין אותם. לנחם מישהו על פטירה של אבא או אמא זה משהו אחד. אבל לנחם מישהו על הילד שלו - איזו מילה אפשר להגיד לו? מה אתה יכול להגיד לו כשאתה לוחץ לו את היד? איזה משפט כזה שיכול להיות. אבל ההפסד הוא לא רק של ההורים גם של האחים. יוחנן אמר לי "אבא אני הפסדתי את השותף שלי לחיים".

אחרי השבעה אביו של יותם ובנו יוחנן המשיכו לעבוד בשל הזמנות ומחויבות כלפי קליינטים שחיכו לעבודה שלהם. הם מספרים שכל אחד מהם היה עובד על קיר. אחד בקיר אחד והשני בקיר אחר ושניהם בוכים. אביו מתאר את תקופת האבל הקשה: "זאת הייתה תקופה מאוד קשה כי לא היה לנו מספיק זמן להתאבל. היינו חייבים לצאת לעבוד וזה היה קשה". אוריאל אביו של יותם מתאר את התחושות הקשות לאחר מותו של יותם, הוא מספר שהוא היה נוסע לפעמים ולא פעם היה נדמה לו שהוא ראה מישהו שנראה דומה ליותם, הוא היה מאט את הרכב, כדי לראות אולי זה הוא. אוריאל מכיר תודה על זה שזכה לראות את בנו לאחר המוות כיוון שיש הורים שלא זוכים לזה. דבר נוסף שאוריאל מתנחם בו זה הגיבוש המשפחתי. אבל על בן עלול לפרק הורים בעקבות האובדן. "אצלנו במשפחה אנחנו ביחד. אני יודע שהורים מתמודדים בכל מיני צורות עם

מוות של ילד. הורה אחד לא יכול להיכנס לחדר של הילד המת, לעומתו הורה שני יכול להיכנס לתוך הארון של הבן ולחבק את הבגדים שלו. כל אחד מנסה להתמודד בדרך שלו. "אוריאל מספר על הדרך שלו להתמודד עם האובדן: "מאוד רציתי להביא עוד ילד אבל אשתי מגדה לא יכלה, כי היא עשתה 3 ניתוחים קיסריים". מגדה, אימו של יותם מוסיפה על תהליך האבל שלה: "אני רק יכולה להגיד על אובדן של בן, רק את הדבר הבא. אף אחד לא יוכל להבין את גודל ההפסד שמרגישים. אי אפשר להבין את זה. אף אחד לא יכול להבין את מה שאני הפסדתי. יותם לא היה צריך הרבה לדבר, הספיק מבט, הספיק ליטוף, חיבוק. הוא היה בשבילי הכול". במחשבות אחרי המוות של יותם מופיעות אצל מגדה תהיות וספקות שאותן היא מבטאת: "אני לפעמים שואלת את עצמי אם הוא היה רוצה לחיות קטוע רגל. והתשובה על כך זה כן. הייתה לו שמחת חיים כל כך גדולה שאני חושבת שהוא היה מתגבר על זה. אבל אי אפשר לדעת. אלו שאלות שאין עליהן תשובות. אבל הרבה פעמים אני חושבת שכן. אני חושבת שאם הוא היה נשאר נכה הוא היה מתגבר על זה. כי הוא היה לוקח את הדברים בקלות. הכול היה אצלו בקלות ובפשטות". על תהליך ההשלמה עם המוות אומרת מגדה שהוא עדיין לא הושלם "עד היום אני לא מעכלת. לא עיכלתי מה קרה, לא מעכלים. עד היום אני מסתכלת לראות אם הוא יבוא. בתחושה שלי אני מחכה לו. גם בטקסים אני לפעמים לא מבינה מה אני עושה פה, ואז נזכרת למה אני פה".

מגדה אמו של יותם מספרת: "אחרי הנפילה של יותם די השתדלנו לתמוך אחד בשני. דיברנו אחד עם השני כל הזמן. אני יודעת שיש בתים שנמנעים להזכיר את השם של החייל. לא נרתענו, דיברנו חופשי. אם רצינו הזכרנו את השם שלו. לא היו לנו מעצורים מבחינה זו. לא שקענו. אני חושבת שהיום אני לפעמים שוקעת יותר ממה שהייתי בהתחלה. בהתחלה לא עיכלתי. ניסינו להמשיך כרגיל. קנינו אופנוע ים, יצאנו לקיסריה ולעוד מקומות. אני חושבת שזה שהיו לנו עוד שני ילדים צעירים בבית ולא היה לנו פנאי לשקוע גם כדי שהם לא ישקעו, זה עזר לנו להמשיך הלאה".

"אני זוכרת את עצמי בוכה בלילה ואז קמה, שוטפת פנים ומתחילה יום חדש בבוקר. הייתי בוכה גם ליד הילדים. קשה היה לי לעצור את הבכי. שיתפתי אותם ברגשות שלי. לא ידעתי אם אני עושה נכון כשאני משתפת אותם. הם היו צעירים, אבל רציתי שהם ידעו שמותר להביע את הכאב שלנו. שאנחנו צוחקים אבל אנחנו לא יכולים כל הזמן רק לצחוק. אנחנו כואבים ויש גם רגעים כאלה שבוכים".

מגדה מספרת שבאותה תקופה שיותם נהרג, יוחנן אחיו היה בצבא, למרות מותו של יותם היא לא הפכה להיות אמא יותר דאגנית, כיוון שיוחנן היה חוזר הביתה כל הזמן. בתקופה ההיא לא היו טלפונים אז גם אם היא דאגה לא היה מה לעשות. היום מגדה דואגת יותר ממה שדאגה אז.

"היום יש גם יותר למי לדאוג, יש את קטיה, הנכדים שהתווספו למעגל הקרוב שאני צריכה לדאוג להם".

יוחנן אחיו של יותם מתאר את המצב בבית לאחר האובדן: "אמא התחילה לחזור לשגרה ובצבא ניסו להתחשב בי כמה שאפשר. ברגע שיוצאים מהבית אתה פחות מרגיש את האבלות. כי אם אתה בבית אתה רואה את החדר שלו, את הבגדים שלו. בגלל זה לאמא שלי היה יותר קשה כי היא הייתה הרבה בבית." יוחנן מתאר שהייתה תמיכה מהמשפחה המורחבת בשנים הראשונות. תמיד הזמינו אותם שלא יעשו חגים לבד. יוחנן אומר ששום דבר לא יכול לנחם, אבל טוב שיש משפחה תומכת עם אווירה נעימה, זה עזר להם. יוחנן גם מתאר את הכאב שלו על אחיו הצעיר שרוליק שנאלץ להתמודד עם אובדן בגיל כה צעיר "שרוליק היה בן ארבע עשרה. הוא קיבל את מותו של יותם בצורה מאוד קשה". יוחנן מספר שאף אחד לא ישב ודיבר אתו על זה. "זו לא הייתה תקופה שלוקחים אחים שכולים לפסיכולוג. שרוליק הפנים את הכל בתוכו. הוא ראה אותנו בוכים והוא הפנים שיותם נהרג ושלא נראה אותו יותר. בתור ילד בן ארבע עשרה כשאתה לא רואה את אח שלך זה יותר קשה ממבוגר". גם יוחנן לא קיבל תמיכה רגשית. הוא מתאר את ההתמודדות שלו עם האובדן כך "המחשבה שאני לא אראה יותר את אחי יותם ציערה אותי מאוד. כשהייתי מתגעגע אליו הייתי פותח אלבומי תמונות ובוכה הרבה. הבכי עזר לי איכשהו להתמודד". יוחנן מספר שבאותה שנה אבא שלו קנה להם אופנוע ים כי הוא הרגיש את העצב שלהם והוא רצה לשמח אותם אז הם היו הולכים אתו לים, משחקים ונהנים, והוא קנה להם אח"כ טרקטורון שישתובבו אתו בכפר ושייהנו "הוא ניסה לעשות דברים שישמחו אותנו".

יוחנן מתאר את השנים הראשונות עוד כשהכל היה טרי וקשה. הוא מתאר את הריפוי עם הזמן אך את תחושת הכאב שלא עוזבת אף פעם ומלווה כל החיים "לכל אורך החיים אתה אומר לעצמך, איזה חבל, אני כבר עם ארבעה ילדים, לשרוליק יש שלושה ילדים. אני מדמיין מה היה עם יותם אם היה חי. איך זה היה אם גם לו הייתה משפחה וילדים. היינו יכולים להיות משפחה יותר גדולה. זה נחמד אם היינו יותר. בחגים גם כשאנחנו חוגגים עם 20-30 איש אני לא שוכח אף פעם את יותם. אני חי עם זה. אני לא צריך יום זיכרון. אני לא צריך צפירה, לא צריך את הדברים האלה. אני כל יום זוכר שאחי נהרג ושאני אח שכול, זה כל הזמן איתי ומצד שני אני לא שוקע בזה כל היום. אני חי".

מגדה מספרת שהצבא דאג להם לטיפולים - מעין מפגשי תמיכה עם עוד הורים שכולים. במשך שלוש שנים הם השתתפו בפגישות שהיו נערכות פעם בשבוע - שבועיים. "בהתחלה היה לנו מנחה

מטעם משרד הביטחון, אח"כ היינו נפגשים כל הקבוצה לבד, פעם בחודש וחצי בלי מנחה. מגדה מספרת על התמיכה ששאבה מהקבוצה: "אני חושבת שזה נתן לנו הרבה. עצם העובדה שיכולנו לפרוק, מה שלא יכולנו לעשות במקומות אחרים. יכולנו לצחוק ואחרי רגע כולנו בכינו, יכולנו לבכות ואחרי רגע לצחוק. הכול היה מקובל, הכול היה בסדר. הצבא משתדל להתאים הורים בקבוצה שהם לא יותר מחצי שנה של המקרה. כי בכל זאת, ההתמודדות עם האבל אחרי שנתיים שונה מאוד מאבל אחרי חודשיים. בצבא הם מתאימים את ההרכב של הקבוצות לפי אורך זמני האבל. בקבוצה שלנו היינו שמונה משפחות שכולות. עד היום אני בקשר עם חמש מהאימהות בקבוצה. לא מזמן נפגשנו. יש לנו קבוצה שקוראים לה "שכולות ונהנות". פעם להורים השכולים לא הייתה זכות להנות. הייתה מן סטיגמה שהורים שכולים צריכים להיות עצובים. היום כבר שינו את התפיסה. זה שאנחנו אימהות שכולות, הורים שכולים, זה לא אומר שאין לנו זכות לחיות. אז החלטנו לקרוא ככה לקבוצה. כשאנחנו נפגשות אנחנו פעם צוחקות ופעם בוכות או גם זה וגם זה. אנחנו עושות מאמץ ונפגשות פעם בחודשיים. פעם בקבוצה גדולה יותר ופעם בקבוצה קטנה יותר, כל אחת לפי איך שמסתדר לה. הצחוק והבכי אצלנו מתערבבים זה בזה. כך למשל לפני יום הזיכרון לחללי צה"ל נסעתי עם חברה להשתתף בחתונה ולאחר מכן נסעתי עם אחת מהחברות בקבוצה ואחותי למימונה ברמת גן". מגדה מספרת שהמשבר והאובדן אצלם דווקא חיזקו את הקשר בינה ובין בעלה. היא מתארת את ההבנה ההדדית שלהם אחד את השני. כל אחד מהם הבין שהדרך של השני להתמודד עם האובדן הוא שונה. קבוצת התמיכה עזרה להם לפרוק ולדבר. בלי קבוצת התמיכה אולי הם לא היו מדברים על זה אבל קבוצת התמיכה עזרה להם להבין את הרגשות אחד של השני. "גם אם את לא משתפת אחרים, אבל עצם זה שאת בקבוצה של שמונה זוגות ואת שומעת איך הם משתפים ומבינים אחד את השני, הדבר הזה משפיע גם עלייך. מספיק שאת שומעת אחרים מדברים בחופשיות, אז את לומדת מזה על הדרך להתמודד עם האבל על ידי שיתוף ודיבור".

המשפחה עוברת לכפר נגיד

חודש לאחר שיותם נהרג עברה המשפחה מראשון לציון לכפר נגיד. יוחנן מתאר את המעבר כחיובי למשפחה. הוא אומר שהבית החדש הקל עליו בכך שבבית הקודם כל דבר הזכיר לו את יותם, השביל, המדרכה, א הבית, החדר. אימו של יותם מהססת לגבי המעבר. לעתים היא חושבת שאולי אם הוא היה נהרג לפני שמכרו את הבית, היא הייתה נשארת בבית הקודם ועושה שם פינת

הנצחה בחדר של יותם. בצער רב היא מתארת את התוכנית של הבית החדש שבו היה לו חדר שלו ואת זה שהוא לא הספיק לראות את הבית החדש.

אוריאל מספר שמעבר הדירה למקום חדש, בזמן כל כך צמוד למוות של יותם, כשהכל היה כל כך טרי היה לא פשוט: "זה היה מאוד טרי, עם הזמן הכירו את הסיפור שלנו, כי עם הזמן, בכל הטקסים של ימי הזיכרון, גם התמונה של יותם הייתה יחד עם התמונות של כל החללים מהכפר. כשעברנו לפה כולם ידעו שאנחנו משפחה שכולה ובאמת בימי זיכרון עטפו אותנו. אבל לצערי התמיכה הזו לא הייתה ביום יום. אנשים פה יותר מרוחקים. הייתי רוצה שיותר יתחברו אלינו, אבל פה האנשים שומרים מרחק. רק הצעירים יותר מתערבבים אחד עם השני".

מגדה ואוריאל מספרים: "אחרי המוות של יותם הגבלנו יותר את ישראל. אנחנו מצטערים על זה. הוא רצה ללכת לגולני ואנחנו לא הסכמנו לחתום לו. הוא רצה ללכת למשמר הגבול ולא הסכמנו לחתום לו. הוא עשה רק חלק מהשירות בשח"ר (שירות חובה משטרתי). יש לנו את החרדות שלנו. בן של משפחה שכולה צריך חתימה של ההורים בשביל חיל קרבי ומהבחינה הזו זה לא היה פייר כלפי ישראל. מה שהדהים אותנו היה זה שהוא דווקא הבין אותנו ולא התווכח על זה".

נישואיו של יוחנן

מגדה מספרת: "זאת הייתה תקופה שהוציאה אותנו מהכובד הזה, כי זה להכין את הבית לקראת ההכנות של החתונה ואז כבר נולד הנכד הראשון שלנו - יואב וזה הוסיף שמחה לבית".

יוחנן מספר שבנו יואב מאוד מזכיר את יותם, ולאמו זה היה סוג של נחמה. יותם נהרג ויש עכשיו נכד שמאוד מזכיר אותו.

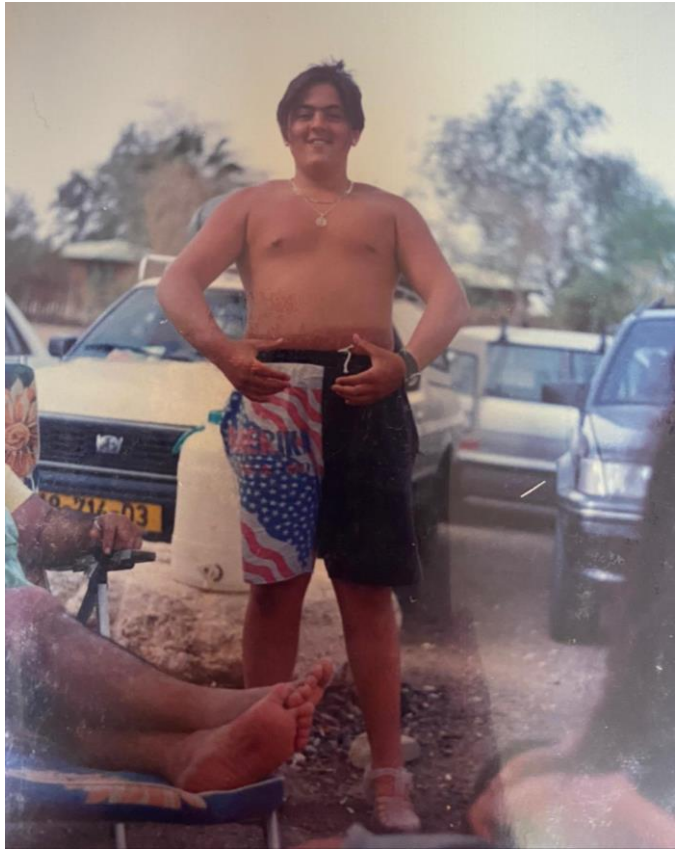
יוחנן משתף שהוא לא הפך לאבא חרדתי ודאגן, כיוון שהוא שותף איתם בכל הפעילויות – גנים, בתי ספר, טיולים. הוא עם הילדים כל הזמן וזה מפחית אצלו את החרדות והדאגות. קטיה אשתו של יוחנן מספרת: "לא פחדתי להיכנס למשפחה שכולה, כי לא הכרתי את זה, אני מברזיל ובברזיל לא היה דבר כזה, אין מלחמות ולא חובה להתגייס. ראיתי שהמשפחה שמחה ואמא שלו שמחה ואף פעם לא ראיתי אותה עצובה, חוץ מימי זיכרון". "מאז שנכנסתי למשפחה לא ראיתי

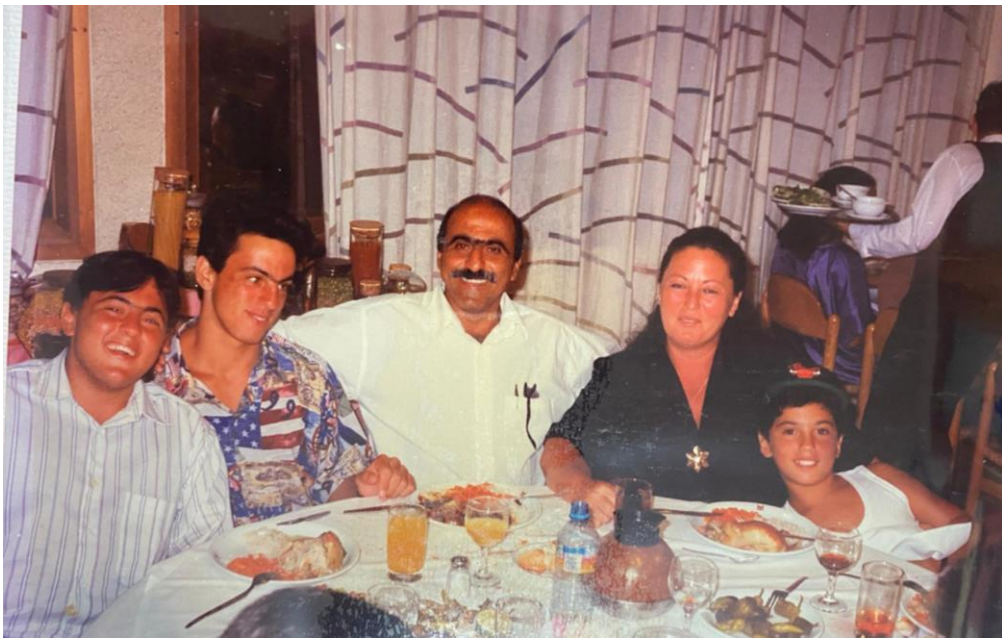
אותה עצובה. גם נולדו נכדים והכנסנו שמחה למשפחה. הבן שלנו יואב קרוי על שמו. תמיד הבאתי את הילדס לאמא שלו כדי שתהיה עם הנכדים. היא הייתה שומרת עליהם המון, ומפנקת אותם מאוד. היא עזרה לנו המון. תמיד זה היה בית שמח – רוקדים עם הנכדים. כל הזמן היה שמח, לא חיינו בהרגשה של עצב. יש תמונה גדולה של יותם בסלון, אבל לא שוקעים באבל. חיים בשמחה".

מגדה מספרת: "כשיואב התגייס לצבא לא פחדנו, כי הוא הלך לחיל האוויר בפלמ"חים, להטיס טיסנים. היינו רגועים כי ידענו שהוא לא הולך להיות לוחם. ליואב לא דאגתי בצבא כי ידעתי שהוא במקום טוב מבחינה ביטחונית. גם קטיה היא אמא שקופצת אליו כל הזמן. טלפון אחד ממנו והיא כבר מקפיצה לו אוכל לשער".

הנצחה וקשר עם חברים של יותם

קבוצת חברים של יותם מהיחידה מגיעה כל שנה לבקר את משפחתם. כשההורים רואים את החברים של יותם שהם היום בני ארבעים ואף יותר, נשואים עם ילדים, הם חושבים על יותם, שנשאר בגיל 19. גם אודי המפקד האהוב של יותם שאיתו היה לו קשר חזק מגיע מדי שנה לבקר. מלבד ימי הזיכרון המשפחה גם הנציחה את שמו של יותם בתרומות שונות כמו למשל למכונות הנשמה לילדים ב"מרכז להמטולוגיה ואונקולוגיה", בבית חולים שניידר לרפואת ילדים בפתח תקווה. שם גם כתבו על קיר הנצחה את שמו.

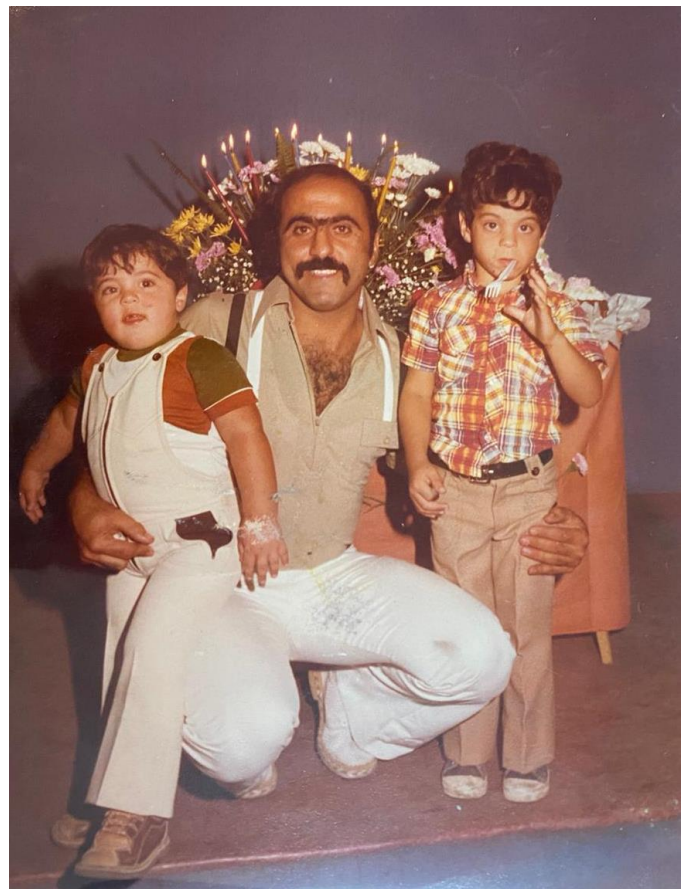

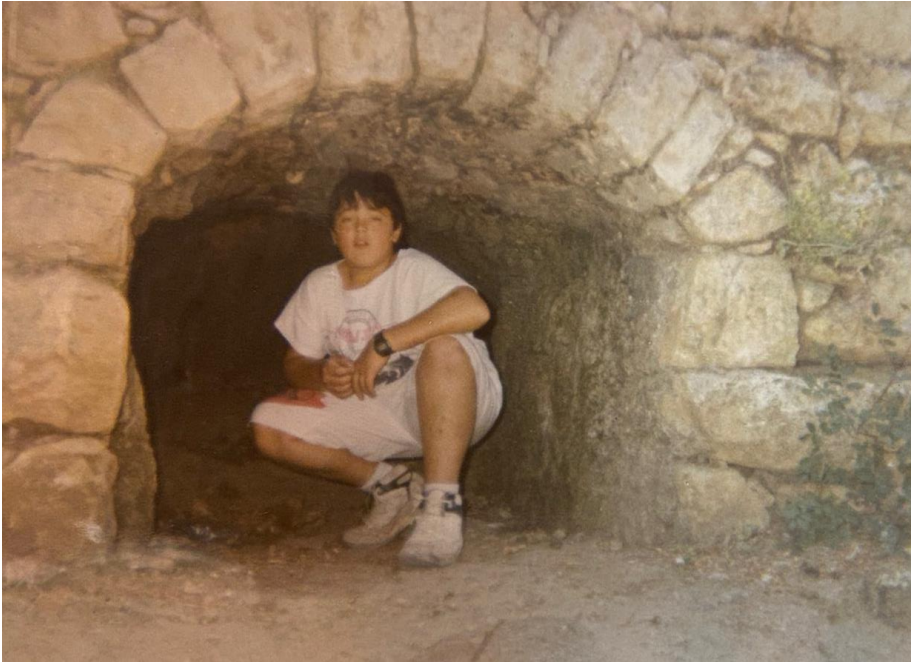

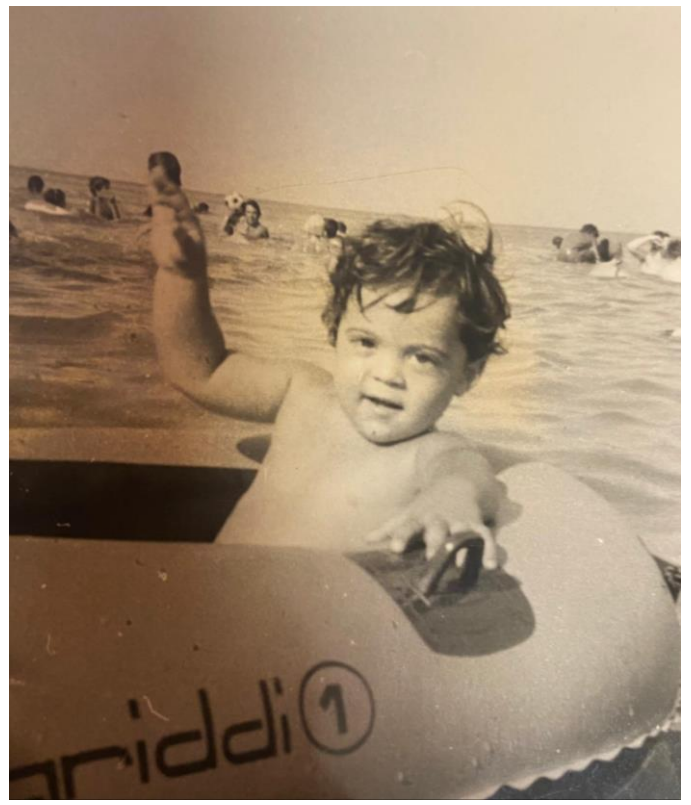

לנצח נאהב

סמל שאולי יוחם בן מנדה הורדיאל, נולד ביום כ"ד באב תשל"ה 1.8.1975 בראשון לציון. השני בין שלושת ילדי משפחת שאולי, אח ליוחנן ולשראל.

יוחם החל את לימודיו בבית הספר היסודי "ירעות" בראשון לציון, המשיך בחטיבת הביניים בבית הספר "מורדי הגטאות" וסיים בבית הספר "יהודה ד'בוטניסקי" בבאר יעקב. במסגרת מכוונות רכב בין סיום התיכון לניסוח לצר'ל נסע יוחם לטיול ברוסיה.

יוחם התגייס לצר'ל בינואר 1994 ושירת במדוד "ברק" בחטיבת גולני. הוא עבר טירונות ומסלול קרבי מלא. שבע לפני נפלו התנדב יוחם לפלוגה הרובאית של הגדוד.

יוחם נפל בעת מילוי תפקידו בלבנון, ביום י"ח באדר א' תשל"ה 17.2.1995. (בן חשע עשורה יהיה בנפילתו).

התעלה לודגת סמל לאחר מותו. הובא למנוחות בבית העלמין הצבאי בראשון לציון. הוחרג אחריו היום ושני אחים.

הרמטכ"ל אמנון ליפקין שחק, כתב למשפחה: "יוחם, זכרונו לברכה, נפל במהלך פעילות במסגרת המאבק על פיתוח ליישובי הצפון, עת נפגע מהתפוצצות זוג מוקשים באזור מוצב עישיה, בצועת הביטחון שבדמים לבנון. יוחם שירת בלוחם במדוד 'ברק' של חטיבת גולני ונאמר על ידי מפקדי מלחום טוב, שאף להקדים ולהיות לוחם במלוגה הרובאית של החטיבה. היה חודר בשמחת חיים ואופטימיות, שהשרה על סביבתו אהוד ומוקבל על מפקדיו וחבריו כאחד. יוחם התעלה לודגת סמל לאחר מותו. זכרו יהיה צור בלבנון תמיד."

הוסיף מפקד הגדוד: "יוחם היווה משעת ואבן שאובת לכולנו, חבריו ומפקדיו. חיובו השובה, אהבת החיים והאופטימיות הנצחית שבו, דבקו בכולנו, גם ברעעים הקשים. כל אלה לא עמדו לנו כיום נפילתו של יוחם. התעלה שהשאיר אחריו קשה מנשוא. לוחמי ומפקדי היחידה מרכינים ראשם על אבדן חבר ולוחם, יוחם."

חלק מוחפילת שמונה עשרה הנאמרת שלוש פעמים בכל יום

אתה, גבור לעולם, אדני! מנחה מתים אתה, רב להשיע
 בקיץ: מורדי השל, בחורף: משיב רוח ומורדי השם
 מקבל כל חיים בחדר, מנחה מתים ברוחמים רבים, סומך נופלים, זורפא חולים, ומתעד אמורים, ומקים אמנותו לישני
 צפר, מי כמנף בעל גבורות, ומי דומה לך, מלך ממת ומתנה ומצמח ישינה
 ותאמן אתה לחיות מתים, בדרך אתה יצאנו, מנחה המתים

**בהוקרה לתורמים למחלקה ההמטולוגית-אונקולוגית
מרכז שניידר לרפואת ילדים**

**נתרם ע"י משפחת שאולי
לזכרו של יתם שנפל בלבנון
אוקטובר 2015**

**המרכז ההמטולוגיה אונקולוגיה ילדים
ע"ש פרופ' רנה זייצוב**

מרכז שניידר לרפואת ילדים בישראל
מרכז שניידר לרפואת ילדים (Schneider Children's Medical Center of Israel)
בית הספר לרפואה של אוניברסיטת תל אביב
Sackler School of Medicine, Tel Aviv University

09 נובמבר 2015
כ"ז חשוון תשע"ו

פרופ. יצחק יניב - מנהל
קוראין כרמלי - מנהלת משרד
טל. 03-9253669

תמר ונתנו-כוכה
מנהלת הסיעוד
טל. 03-9253767

לכבוד
שאוּלי מגדה ואוריאל
רח' השיף 299
כפר הנגיד 76875

ענת קליין - עזרים
טל. 03-9253109

שלום רב,

משפ' שאולי היקרה

בשם הנהלת מרכז שניידר לרפואת ילדים ובשם עמותת "אמני מרכז שניידר", הגני להודות לכם על תרומתכם המדיבה בסך 20,000 ש"ח למען הילדים המטופלים במחלקה האונקולוגית במרכז שניידר לרפואת ילדים.

בית החולים פועל ללא לאות למען שמירת איכות הטיפול בילדים, האווירה הידידותית, ושיפור תנאי האשפוז. ידידינו התורמים לנו נחשבים בעינינו כשותפים לעשייה, שכן תמיכתם מאפשרת לנו להמשיך ולהציע לילדים המטופלים רמת רפואה מהמתקדמות ביותר, ציוד רפואי משוכלל, צוות מיומן וקשוב, תנאי אשפוז נוחים ותמיכה.

תודה על החימה, המחווה ועל תמיכתכם בפעילותנו.

בברכת בריאות טובה!

ברכה ובכבוד רב,

פרופ. יצחק יניב
מנהל
המטולוגיה אונקולוגיה ילדים

- יודיה לאשפוז יום
טל. 03-9253501/774
- ד"ר שפרה אש - מנהלת
טל. 03-9253769
- רנה הדר - א. אחראית
- מחלקת אשפוז
טל. 03-9253762
- ד"ר מלבדז פושי
עזרים ששף-אסימא - א. אחראית
- מרפאה
טל. 03-9253766/462
- ד"ר שפרה אש
ד"ר נלי אברהמי
ד"ר מירי אליצור
ד"ר דל מלך
ד"ר חן סלודן
ד"ר מלחמה ברזילי-כרובים
ד"ר טריסי מלברט
- מרפאת מעקב
טל. 03-9253081
- יחידה להפחיתת מח עצם
טל. 03-9253604
- ד"ר יצמנו שטיין - מנהל
ד"ר אבנר קראוס
טל. 03-9253881
- ד"ר עזר - מרפאת המחלות
ועם חלשות - א. אחראית
- יחידה להמטולוגיה
טל. 03-9253861
- מרכז רנה תמיר - מנהלת
טל. 03-9253655
- ד"ר דאן עקנבצ'י
ד"ר אנה שטיינברג
מרס' נבון - א. אחראית
- מרפאת יחיד אונקולומי
ד"ר חילי טראן
טל. 03-9253781